

Διαβάστε ένα ενδιαφέρον ποιητικό αφιέρωμα στην Κική Δημουλά , από τον Παναγιώτη Δρέλλια

του Παναγιώτη Δρέλλια
«Τα εύρετρα», της Κικής Δημουλά

Τα ξεφύλλιζες, κοντοστεκόσουν κάθε τόσο
διάβαζες τάχα, κάτι σε διαπερνούσε
αδιάβαστες κρυφογελούσαν οι σελίδες

μετά τα ζύγιασες όλα στη χούφτα σου
σα να ήταν κέρματα
χοντρικά τα εξετίμησες
ουκ ολίγα είπες
έκπληκτος πως τ' απέκτησες με ρωτάς.

Υποκριτή, γραμμή δε διάβασες
αλλιώς θα το 'βλεπες
το γράφω εδώ μέσα πρώτο πρώτο

τα εύρετρα είναι
εσύ μου τα έδωσες
επειδή σε βρήκα

σε μέτρησα και ήσουν πολλά
ξαναμετρώ κι ήσουν αλλιώς
το άφησα να είσαι κι απ' τα δυο
δε σου αφάιρεσα ούτε μία

απ' τις χιλιάδες ωραιότητες που είχες
ούτε μισή απ' τις πολύτιμες ασκήμιες σου
κόσμε.

Σημείωση: Από την τελευταία της ποιητική συλλογή (2010)

Η Κική Δημουλά (γενν. 1931) κορυφαία Ελληνίδα ποιήτρια και Ακαδημαϊκός, από το 2002, γνώρισε πλήθος διακρίσεων, όπως το Ευρωπαϊκό Βραβείο Λογοτεχνίας στο Στρασβούργο το 2010, το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο του έργου της και κυρίως την καθολική αποδοχή -αναγνωσιμότητα από όλες τις ηλικιακές ομάδες.

Υπενθυμίζουμε ότι σύζυγός της ήταν ο ποιητής Άθως Δημουλάς (στον οποίο αφιέρωσε-όταν έφυγε για πάντα- το καταπληκτικό ποίημά της «Άλλοθι»).

Εξέδωσε τις εξής ποιητικές συλλογές, με τους χαρακτηριστικούς τίτλους: Έρεβος (1952), Ερήμην (1958), Επί τα ίχνη (1963), Το λίγο του κόσμου (1971), Το τελευταίο σώμα μου (1981), Χαίρε ποτέ (1988), Η εφηβεία της λήθης (1994), Ενός λεπτού μαζί (1998), Ήχος απομακρύνσεων (2001), Ο φιλοπαίγμων μύθος (2003), Εκτός σχεδίου (2004), Χλόη θερμοκηπίου (2005), Μεταφερθήκαμε παραπλεύρως (2007) και Τα εύρετρα (2010).

Οι μελετητές και κριτικοί του έργου της έχουν επισημάνει το ιδιαίτερο προσωπικό ύφος, την ποιητική ιδιόλεκτο και την εφευρετική γλωσσική ευφυΐα της τρίτης Ελληνίδας που έγινε Ακαδημαϊκός (ακολουθώντας τις αειμνηστες Γαλάτεια Σαράντη και Αγγελική Λαΐου).

Τα θέματα της ποίησης της Κικής Δημουλά περιστρέφονται στα αδιέξοδα του σύγχρονου ανθρώπου, τις υπαρξιακές αγωνίες της μεταβιομηχανικής εποχής, την αναπόφευκτη φθορά, τη ματαιώση των προσδοκιών, την παντοτινή απουσία αγαπημένων προσώπων, την ουτοπία της ονειρικής πραγματικότητας.

Με ανανεωμένη έκφραση υψηλού λυρισμού, με αριστοτεχνική οικειότητα χαμηλών τόνων και με ποικιλία ρυθμών αναδύεται ένας ιδιότυπος ποιητικός λόγος, αναγνωρίσιμος για την γνήσια αυθεντικότητά του.

«Λυτρωτική είναι η παρέμβαση της γλώσσας στις συνθέσεις της Κικής Δημουλά», σημειώνει ο Β. Καραλής, καθηγητής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο Σίδνεϋ, «γιατί η γλώσσα της διασπά τους εθισμούς, καταργεί τις βεβαιότητες της ρομαντικής παράδοσης και ανασταίνει τη διάλυση, το χρόνο, τη φυγή, το δέος της μνήμης και της λήθης».

Η Κική Δημουλά επιβλήθηκε στη σύγχρονη ελληνική ποίηση με την αμεσότητα, τη λιτότητα και την ουσιαστικότητα της γραφής της, δημιουργώντας ένα ποιητικό σύμπαν που προκαλεί στους μνημένους αναγνώστες συγκινησιακές φορτίσεις και συναισθηματικές κορυφώσεις.

panagd@otenet.gr